

de en bedre retsstilling, f.eks. hvis transporten sker ad søvejen.

Til § 109 (Montreal-konventionens art. 19)

Der er foretaget en ændring, idet begrebet »alle nødvendige forholdsregler« er ændret til »alle forholdsregler som med rimelighed kan forlanges«. Der er med det ændrede ordvalg tale om en præcisering af den gældende retstilstand. Der er fortsat tale om et præsumptionsansvar, dvs. ansvar med omvendt bevisbyrde, hvor befordreren er pålagt bevisbyrden.

Til § 110 (Montreal-konventionens art. 20)

Der er med forslaget til § 110, stk. 1, tale om en sammenskrivning af de nugældende bestemmelser i § 110, stk. 1 og 2.

Det er tillige præciseret, at bestemmelsen om nedsættelse og bortfald af erstatning i stk. 1 tillige omfatter den foreslåede nye bestemmelse i § 111, stk. 1, om befordrers objektive erstatningsansvar for en passagers død eller tilskadekomst.

Forslaget til § 110, stk. 2, omhandler graden af medvirken.

Til § 111 (Montreal-konventionens art. 21, 22 og 23, stk. 1)

Efter forslaget til § 111, stk. 1 og stk. 2, indføres der ubegrænset erstatningsansvar ved passagerers død eller tilskadekomst for ikke EF-luftfartsselskaber. I dag er ansvaret for personskade for disse selskaber begrænset til 100.000 SDR pr. passager, jf. den gældende § 111, stk. 1, og § 111 a, stk. 1, i lovbekendtgørelse af 408 af 11. september 1985.

Efter forslaget til § 111, stk. 1, vil der for den del af den samlede erstatningssum pr. passager, der ikke overstiger 100.000 SDR, blive tale om et objektivi ansvar for befordreren, medmindre der er tale om medvirken, jf. § 110.

I det omfang det opgjorte erstatningsbeløb overstiger 100.000 SDR, er der efter forslaget til § 111, stk. 2, tale om et præsumptionsansvar for befordreren (ansvar med omvendt bevisbyrde).

Dette betyder, at befordreren for den del, der overstiger 100.000 SDR, kun kan blive fri for ansvar, hvis den pågældende beviser, at hverken den pågældende selv, dennes ansatte eller nogen, som har handlet på befordrerens vegne, har forårsaget skaden forsætligt eller uagtsomt, eller befordreren beviser, at skaden alene er forårsaget af tredjemands forsætlige eller uagtsomme handling eller undladelse.

Bestemmelsen i stk. 2, nr. 2, er uden selvstændigt indhold, idet bestemmelserne i stk. 2, nr. 1, tillige vil

være opfyldt, såfremt befordreren kan bevise, at skaden alene skyldes forsætlig eller uagtsom handling eller undladelse fra tredjemands side, som nævnt i stk. 2, nr. 2. Bestemmelsen er alene medtaget for at skabe ensartethed i forhold til ændringsforordningen nr. 889/2002 af 13. maj 2002.

Som eksempel kan nævnes et tilfælde, hvor det samlede tab i forbindelse med en passagers tilskadekomst er opgjort til 150.000 SDR, heraf vil de første 100.000 SDR være omfattet af befordrers objektive ansvar efter bestemmelsens stk. 1. Det vil sige, at befordreren skal betale skadelidte 100.000 SDR, uanset om befordreren kunne have gjort noget for at forhindre skaden eller ej, medmindre befordreren kan bevise, at der foreligger medvirken til skaden fra passagers side. Såfremt der foreligger medvirken, skal de 100.000 SDR nedsættes eller bortfalde under hensyn til graden af medvirken, jf. § 110, jf. § 111. Det resterende tab på 50.000 SDR vil skulle bedømmes efter bestemmelserne om præsumptionsansvar i stk. 2. Udgangspunktet er for denne del af beløbet, at befordreren skal betale også de resterende 50.000 SDR. Såfremt befordreren imidlertid kan bevise, at der ikke har været noget at bebrejde den pågældende selv, dennes ansatte eller agenter, vil den pågældende ikke skulle betale mere end de oprindelige 100.000 SDR, hvilket vil have som konsekvens, at passageren ikke vil få dækning fra befordreren for de resterende 50.000 SDR. Ifalder befordreren imidlertid ansvar efter § 111, stk. 2, fordi den pågældende ikke kan bevise, at der ikke har været noget at bebrejde den pågældende, dennes ansatte eller agenter, vil befordreren skulle betale det samlede beløb på 150.000 SDR, medmindre der foreligger medvirken som nævnt ovenfor, jf. § 110, jf. § 111.

Ovennævnte ændringer svarer til, hvad der i dag gælder for EF-luftfartsselskaber, jf. artikel 3 i Rådets forordning (EF) nr. 2027/97 af 9. oktober 1997 om luftfartsselskabers erstatningsansvar i tilfælde af ulykker.

Forslaget til § 111, stk. 3, svarer til den gældende § 111, stk. 2.

I forslaget til § 111, stk. 4, er der indsat et nyt pkt. svarende til det, der gælder for transport af gods, hvorefter passageren kan indgå aftale med befordreren om en højere ansvarsgrænse i de tilfælde, hvor passageren ved det indskrevne rejsegods indlevering til befordreren har angivet den reelle værdi af rejsegodset og tillige har betalt det eventuelle tillæg, som befordreren kan kræve.

Forslaget til § 111, stk. 5, svarer til den gældende § 111, stk. 4, idet der dog som en konsekvens af, at